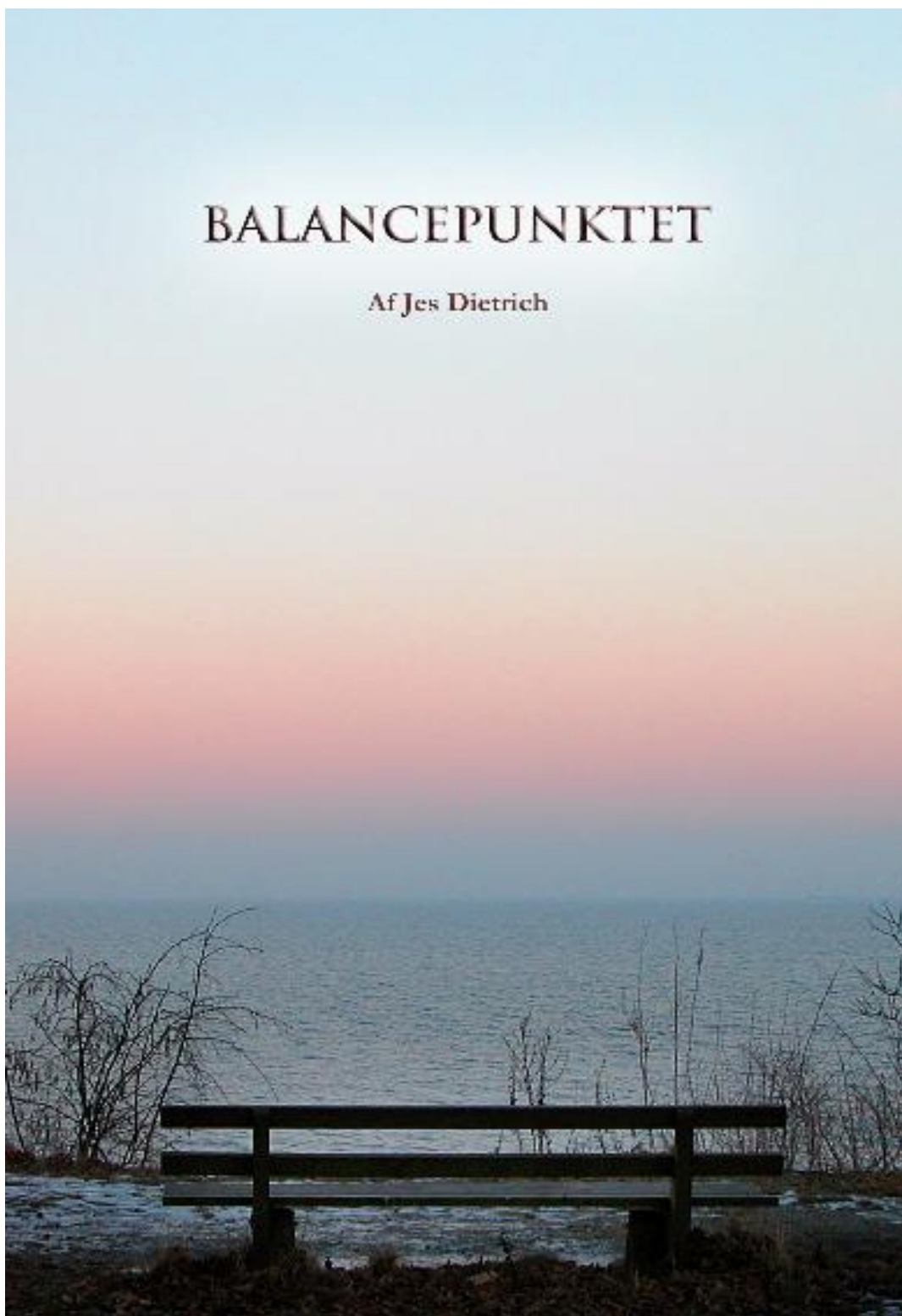

BALANCEPUNKTET

Af Jes Dietrich.

BALANCEPUNKTET

Af Jes Dietrich

Copyright 2009 tilhører Jes Dietrich.

For mere information eller inspiration, eller for andre bøger af Jes Dietrich, se www-heart-gallery.dk

Jes Dietrich kan kontaktes på mail@heart-gallery.dk

Om "BALANCEPUNKTET"..

En dag da jeg var på vej hjem fra mit studie på Københavns universitet skete der noget inden i mig. Jeg oplevede pludselig en dyb og overvældende glæde, og selvom ordene udeblev vidste jeg at en erkendelses proces var startet. Det føltes som en sol i mit indre, der varmede mig på en intens og livsbekræftigende måde, og jeg havde intet behov for at få sat ord på den. Jeg vidste nemlig at ordene ville komme når jeg var klar til dem, og at jeg ikke skulle forhaste deres komme, men blot glæde mig over at denne proces var startet. Og det gjorde jeg så!

Efter et stykke tid kom da ordene til mig – i form af dette skrift. Dette er derfor i den grad et inspirations skrift, og det er nedskrevet - på en gang – nødagtigt som det er fremstillet her. Ordene er altså nødagtig som de kom til mig, og er ikke efterfølgende bearbejdet og gjort mere "fordøjelige". Derfor er det en særlig udfordring at læse dette, og ikke mindst fordi dette skrift i den grad er en lang erkendelse, dvs et skrift der kun tilfulde kan forstås hvis man kan erkende det skrevne – snarere end at prøve at forstå det med interlektet.

Efter skriftet har jeg efterfølgende samlet nogle af de vigtigste erkendelser i en række af citater, som er at finde til sidst i bogen..

Jeg skrev det for mere end 20 år siden (da jeg var i 20'erne), og selv den dag i dag, efter mange tanker, erfaringer, og livsoplevelser, kan jeg selv have svært ved at forstå det. Ikke desto mindre anser jeg det for noget af det vigtigste jeg nogensinde har skrevet, og erkendt.

Og frem for alt er dette et skrift som i den grad påvirkede min indgang til livet – og som stadig gør det!

Jes Dietrich, August 2009

”Det grundlæggende manifest for vores indre balancepunkts usymmetriske placering er en livssituation, der med sikkerhed vil forårsage jeg'et til at reagere på en måde, der vil medføre en sindstilstand, der i sin inderste natur vil gå ud på at vi ikke accepterer os selv - sådan som vi er”.

BALANCEPUNKTET

”Der eksisterer et balancepunkt i alle mennesker, som dybest set handler om i hvor høj grad vi formår at leve vores inderste, og højeste, vilje ud. Alle vores sindstilstande, al vores smerte, og al vores glæde er et udtryk for dette balancepunkts 'placering' mellem indre liv og ydre liv, mellem indre vilje og 'ydre udlevelse'. Når dette balancepunkt flytter sig mod større symmetri, eller asymmetri, vil det påvirke ikke bare din sindstilstand, men også - helt konkret - de situationer som optræder i dit liv! Dette balancepunkt er hvad dette skrift handler om”.

Dit ydre liv fungerer ikke uafhængigt af dit indre, men er et manifest af dette. Dit ydre liv er dit indre liv, blot nedtransformeret til en lavere vibration, en vibration, der som det eneste gør det muligt for dit indre liv at manifesterer sig på det fysiske plan, et plan der, som det eneste (dit udviklingsniveau taget i betragtning), gør det muligt for dig at blive bevidst om netop dit indre liv. Der er altså et balancepunkt, et særdeles vigtigt balancepunkt, mellem det indre liv og ydre liv, og det er selve nedtransformeringen.

Dette balancepunkt, dettes position mellem det indre liv og udlevelsen af dette (det ydre liv), er den egentlige ophavsmand til alle vores sindstilstande. Selvfølgelig opstår en sindstilstand først når dualiteten, dvs jeg'et, i os virker, hvilket sker når jeg'et reagerer på den situation vi befinder os i (eller som befinder sig i os), men det eneste, som der, dybest set, er at reagerer på er balancepunktets position i os selv. Dette balancepunkt manifesterer sig jo også i det ydre liv og vi er derfor ofte tilbøjelige til at projicere vores opfattelse af ophavsmanden, til vores situation, ud i dette. Men ikke blot i det ydre liv manifesterer balancepunktet sig, thi også i det indre bliver noget af født i os, som et manifest af dettes position imellem vores to poler, poler hvis liv er tidsbegrænset og udelukkende afhængigt af vores udviklingsniveau (thi polerne er jo, ligesom forskellen mellem det ydre og det indre liv, en illusion). Om dette manifest vil jeg først sige at ophavet til det er et usymmetrisk fordelt balancepunkt mellem vores to poler, hvilket er grunden til at befinder os på dette plan, til at dette plan er det eneste som kan lære os det vi har brug for. Dette plan kan nemlig, som det eneste, virke som manifest for den indre ubalance der eksisterer i os, og på den måde efterhånden gøre os selv bevidste om hvor balancepunktet befinder sig i os. I en ubalance eksisterer der nemlig en forskel, og en forskel kan ikke manifestere sig hvis vibrationen omkring os er lig den i os, i særdeleshed den balancepunktet er forskudt henimod. Men er

vibrationen forskellig, som på dette plan, kan denne virke som talerør for det indre. Men et talerør til hvad? Et talerør til det manifest jeg kom fra, thi dette manifest er nemlig jeg'et. En ubalance bevirker jo, som sagt, en forskellighed, som igen bevirker en dualitet, hvilket er selve jeg'ets væsen, der altså er affødt af balancepunktets usymmetriske placering i os. Jeg'et er altså ligesom dualiteten og polerne, tidsbegrænset, og når jeg'et reagerer på det ydre liv, som er affødt af det indre, vil vi i den efterfølgende sindstilstand have fået en besked fra os selv, en besked, hvis rødder løber helt ned til balancepunktet og dets placering i os. Man kan derfor sige at vi bruger livet (på denne planet) til at udtrykke os - til os selv. Vi viser altså os selv vores indre forskel, der, som sagt, er affødt af balancepunktets usymmetriske placering, igennem den forskel i vibrationer der eksisterer imellem denne planets vibrationsniveau og vores eget indre vibrationsniveau, vel at mærke det som balancepunktet er forskudt henimod, vores virkelige selv.

Grunden til at dette plan's vibrationsniveau er særligt attraktivt for os er selvfølgelig at der eksisterer en affinitet mellem den anden pol i os og dette. Den usymmetriske placering er udelukkende et produkt af vores eget udviklingsniveau, af vores egen manglende viden og bevidsthed, og det er derfor dette som bliver os vist, af os selv, igennem livet på dette plan, der bruger den selv samme manglende bevidstheds manifest i os (jeg'et) som talerør. En vigtig ting i denne proces er at denne nødvendigvis må indeholde et overordnet formål der i sit inderste væsen ikke er forskelligt fra vores inderste vilje til øget bevidsthed og en anden måde at indse jeg'et på er derfor, at ud af kontrasten, denne indre dualitet, må derfor noget (jeg'et) være udsprunget, noget som oplever kontrastens manifester, glæderne og sorgerne, som værende virkelige og ej illusioner (dvs noget som i sig selv er en

illusion) og noget som via denne oplevelse reagerer på en måde, der tilfredsstiller det før omtalte overordnede formål. Det er dette vi, som sagt, kalder jeg'et, thi jeg'et er netop summen af alle vores begær, begær der ikke eksisterede uden glæderne og sorgerne. Jeg'et er dualitet og til enhver tid vil det opleve sig selv som forskelligt fra alt hvad der omgiver det. Man kan altså yderligere sige at jeg'et er den indre disharmonis talerør til at kunne manifestere sig på en måde så det tjener det overordnede formål.

Nu spørger du sikkert hvad alt dette har med dit liv at gøre, med din situation at gøre. Så lad os nu prøve at forstille os den ved hjælp af følgende billed:

Forstil dig at du står og betragter en blomst, en blomst vi her kan bruge som livets symbol. Til din skuffelse opdager du at du udelukkende betragter denne blomst med dine jordiske sanser og at disse er den øverste grænse for dit samvær med denne, til trods for at du ved, eller ubevidst fornemmer, at der er mere til dette samvær, mere til denne blomst's liv, end det du oplever. Du føler derved en utilfredshed over dette samvær og ønsker derfor at ændre det.

Ud af utilfredsheden (din sindstilstand) er ønsket gjort dig bevidst og har derved dannet dualiteten, de to poler du nu er opspændt imellem, som igen er et manifest af dine to indre poler, opstået ud af din indre ubalance, din indre forskel, dit indre balancepunkts usymmetriske placering. En vigtig ting i at muliggøre denne bevidsthed, denne besked fra dit indre, var jo netop utilfredsheden, dit eget jeg's reaktion på situationen du befandt (befinder) dig i. Forstil dig nu et andet billed:

Du står atter foran den samme blomst, men denne gang oplever du en kontakt, en kommunikation, med denne, langt større end den forrige. Du oplever at blomsten har et liv i sig selv, at blomsten er et selvstændigt liv, med hvilket du nu kan kommunikere på et plan - langt over det fysiske.

Vi kan kalde planet, hvor kommunikationen nu foregår, hvor samværet nu møder sin øverste grænse, det mentale plan. Udover dette nye samvær oplever du også en tilfredshed over den forandring, der nu er indtrådt i dit liv, ja over at dit liv har forandret sig. Men lad os se på hvad det egentlig er som er sket, hvad forandringen i virkeligheden består af. En ting er jo sikkert, forandringen har forårsaget at utilfredsheden er ophørt og med denne - ønsket om et "andet" liv. Men hvad er da det nye, som enhver forandring fordrer? Er det blomsten, som er ny, er det blomsten, som har forandret sig? Nej blomsten er selvfølgelig den samme som før og derfor ved vi nu at det ikke er livet, som har undergået nogen forandring, ja at livet ikke har forandret sig, men er det samme som før - som det liv du, til at starte med, fortalte at du var utilfreds over. Men eftersom livet er det samme må forandringen være sket inden i dig selv og eftersom denne har ført til utilfredshedens ophør, må denne utilfredshed ligeledes have drejet sig om dig selv og altså ikke om livet eller kontakten med dette. (Men som jeg også skrev tidligere er vi grundet balancepunktets ydre manifest ofte tilbøjelige til at projicere vores opfattelse af ophavsmanden, til vores situation, ud i dette ydre manifest). Men er det da planet, som er nyt i dig, det plan på hvilket kommunikationen nu foregår, det plan i hvilket samværet nu befinder sig. Er det dette plan, som er nyt - i dig? Da må svaret jo atter blive nej, thi du har jo aldrig eksisteret uden dit mentallegeme, da det er (og altid har været) en del af dig. Men det betyder jo at eftersom planet hele tiden har været der da må det forholde sig ligeledes med

kommunikationen. Kommunikationen er altså ikke ny men har hele tiden foregået. Du har blot ikke været bevidst derom. Men dette giver os jo tilsyneladende svaret vi søgte, et svar der fortæller os at det nye i os er bevidstheden om kommunikationen, om samværet med denne blomst, med dette liv, på et højere plan. For at finde ud af om det virkelig er det svar som vi søger må vi overveje om denne bevidsthed, i sig selv, er selve forandringen eller om en forandring, som vi da endnu ikke har opdaget, har ført til, har affødt, denne bevidsthed. Hvis bevidstheden om kommunikationen er afhængigt af noget andet end sig selv (hvilket den selvsagt er) er den ikke det svar vi søger men blot produkt af dette. Og hvis ikke bevidstheden har medført stilheden i sindet (utilfredshedens ophør), *da må stilheden have medført bevidstheden.* (Og læg da lige mærke til at når jeg snakker om bevidstheden, da mener jeg bevidstheden om kommunikationen, om samværet med blomsten). Svaret ligger altså snarere i stilheden, i utilfredshedens ophør, end i bevidstheden om kommunikationen. Men lad os da, for at udforske stilhedens natur, se på dens modsatte - utilfredsheden. Jeg må dog lige indskyde at stilheden selvfølgelig kan have andre modsatte men at alle disse alligevel er fælles ligesom alt hvad der udstråler lys er modsat mørket idet enhver "lyskilde" er lys, da kun et manifest af lyset kan udstråle dette. Lad os først slå fast, at utilfredsheden, som sagt, ikke var en utilfredshed over livet, da dette jo var det samme før og efter, men derimod en utilfredshed rettet mod dig selv. Eftersom utilfredsheden fordrer to modsatrettede poler, så ser vi jo at denne er en dualitet i funktion, et jeg i funktion, et jeg der har reageret på situationen du er i, på afstanden mellem polerne, den ene omhandlende situationen du er i, den anden omhandlende situationen du ønsker at være i. Og da ser vi noget meget vigtigt, nemlig hvad det grundlæggende manifest for vores indre balancepunkts usymmetriske placering er - på det ydre plan og dermed også på det indre. Manifestet på det ydre plan vil

blive en livssituation der med sikkerhed vil forårsage jæg'et til at reagere på en måde der vil medføre en sindstilstand der i sin inderste natur vil gå ud på at vi ikke accepterer os selv - sådan som vi er. Dette er altså den endelige besked opvokset ud af vores to indre poler, vores indre forskellighed. Og læg da lige mærke til at det er den endelige besked i enhver af livets situationer. Denne sandhed er en som gentagne gange, op igennem vores liv, vil møde modstand, thi hvor ofte er det ikke svært at erkende, at hver eneste gang vi er utilfreds med vores liv er det i virkeligheden os selv vi ikke kan acceptere. Men tænk da på blomsten og husk på at det jo ikke var den som havde forandret sig efter at stilheden atter havde lagt sig over vores sind og at det derfor ikke var den som havde forårsaget den. Dog hvor ofte er vi, som sagt, ikke tilbøjelige til alligevel at projicere vores indre forandring ud på blomsten for derved at sige at det var den og ikke os, der havde forandret sig, ja at det var i den og ikke i os, forandringen var sket. Et sted i os selv fornemmer vi jo nok, at erkender vi at det var i os selv at forandringen var sket, da tager vi også et ansvar for alle de andre situationer i vores liv - også de som går os imod og især de sidstnævnte er det jo svært at tage ansvaret for og erkende at også de er et manifest for dig selv... Eftersom bevidstheden om kommunikationen var afhængigt af noget andet end det selv (til at forårsage utilfredshedens ophør) var den, som sagt, ikke det svar vi søgte, men snarere et produkt af dette, thi svaret vi søger må kunne føre til utilfredshedens ophør, uanset om dit krav til kommunikation skulle overstige det mentale plan. (Var dette tilfældet er det jo klart at bevidstheden om kommunikationen på det mentale plan ikke ville føre til utilfredshedens ophør. Du kan jo bare forestille dig at du allerede var bevidst om dette mens du stillede kravet). For at undgå misforståelse er det vigtigt at du forstår, at i denne sammenhæng er det uden betydning, at du selvfølgelig ikke blot kan stille krav og forvente at de bliver efterkommet, og

alene kravet bærer vidne om at der er en liden sandsynlighed for at du overhovedet befandt dig, bevidsthedsmæssigt, på det mentale plan, hvis du virkelig stillede det. Men hvis stilheden medfører bevidstheden, hvad er da denne stilheds natur? Måske det bedst kan forklares - og opdages - ved hjælp af atter et billed:

Forstil dig selv stående ude i naturen. Du har lige overværet et mægtigt uvejr og står nu og ser ud i horisonten. De mørke skyer der før omsluttede dig fortager sig nu langsomt og ligeså larmen af den mægtige torden, der før ragede i dine øre, en torden, der nu mere og mere erstattes af fuglenes stadig voksende sang. Stående der, uden en tanke i dit sind, som mere end en tilskuer midt iblandt alle disse uforståelige forandringer, opdager du nu pludselig, hvad andre forlængst har opdaget og gladeligt sunget om, at bag de mørke skyer, der nu kun er utydelige silhouetter i det fjerne, bryder solens stråler frem, først en efter en, men siden uden at kunne skelnes fra hinanden, for snart at fjerne ethvert vidne om det nys overståede uvejr, om det nys overvundne uvejr...

Nu kan man med rette sige at solens komme skete som følge af stilheden efter uvejret, thi kun ud af en sådan stilhed kunne den vise sig, og manifesterer sig. Dog må vi gå endnu et skridt på vores vej, thi ligeså er det med stilheden, at også den blev født ud af noget andet, nemlig uvejret. Stilhedens komme skete som følge af uvejrets ophør, thi kun ud af et sådant ophør kunne den vise sig. Føres dette over på vores situation, da ser vi at netop dette, at uvejrets ophør affødte solens komme, betyder at *det var utilfredshedens ophør som affødte bevidstheden* - og ikke omvendt. Og da utilfredsheden jo var ikke at acceptere sig selv, da fordrer

dens ophør det modsatte - at man accepterer sig selv, sådan som man er... Og dette var svaret vi søgte.

Vi ser altså at vores indre ubalance manifesterer sig i os, gennem livet, som en ikke accept af os selv, og at vores indre balance (eller blot det at balancepunktet flytter sig mod denne) ligeledes manifesterer sig, gennem livet, i os som en accept af det vi er, og eftersom vi ikke kan acceptere os selv med mindre vi kender os selv, eller i det mindste det vi accepterer, ser vi at accepten, stilheden og bevidstheden om (og samværet med) verden omkring os, alt sammen er affødt og "dannet" ud af bevidstheden om os selv.

Ligeledes er utilfredsheden over vores liv, livet i sig selv, og alle de sorger det giver os affødt (og "dannet") ud af en manglende bevidsthed om os selv. Ophavet til både accepten og ikke-accepten er i alle tilfælde vores indre balancepunkt og dets placering i os og viljen bag dette er netop viljen til større bevidsthed om os selv (og dermed alt andet) og vi ser at eftersom vi er på et niveau hvor ubalancen endnu er i os, da fordrer de to endelige manifester hinanden, thi også accepten og ikke-accepten eksisterer omkring en akse, hvis liv er afstanden imellem dem, og for hver gang de nærmer sig hinanden da mindskes energien imellem dem og om dem, da mindskes betydningen af dem (for os) og derved også vores afhængighed af dem, thi vid at indtil de en dag udlignes med hinanden (og den dag vil med sikkerhed komme) vil du være afhængig af begge. Sammenhængen mellem accepten og ikke-accepten er som sammenhængen mellem solen og uvejret, en sammenhæng der, som sagt, udelukkende har sit liv fra dette at vi endnu er på et bevidsthedsniveau hvor vi kender dem på hinanden istedet for på dem selv (da ville de nemlig være ens). Denne sammenhæng er så utrolig vigtig at erkende, thi den fortæller os mere end dette. At erkende at der er en sammenhæng mellem

noget er nemlig ligeledes at erkende, at der er et formål med dette, at der er et formål med uvejret og solen, og at disse tildels (eller helt på planet hvor de virker bevidst for os) er hinandens formål... Uvejret i vores forestilling har altså et formål, ligesom uvejret i vores indre havde et formål hvis rødder ender i os selv, og dette formål, som er så vigtigt at erkende, er i al sin enkelthed, at uvejret var til for at solen i dens næste frembrud kunne bryde endnu stærkere frem... Og kender vi først formålet med dette, vores endelige manifest af vores indre balancepunkts placering i os, da kender vi også formålet med "alt" hvad det benytter sig af for at kunne skabe dette.

Tænk lige over dette! Prøv at lade denne tanke fødes i dit indre og se da, og mærk da, hvorhen den arbejder sig. Alt hvad jeg hidtil har snakket om falder ind under dette formål, men erkendelsen af dette er for de fleste ganske uoverkommelig og kan sjældent rummes længere end for et kort øjeblik. Men dannes den som en tankeform i dit indre, rundt om hvilken der ligger et svøb af kærlighed og ej tvang, da vil den få et liv af sig selv, ja da vil du have givet den noget at gro på, og en dag, når du er klar til det, vil du mærke den manifestere sig i dig på steder hvor du mindst ventede den. Dog vid en ting : når du mærker dens manifest (og det vil ofte være som en forandring i dig), da er den allerede brudt igennem. Ja vid, at du ikke opdager den mens den bryder igennem men først efter at den er brudt igennem. Selve gennembrydningsprocessen er nemlig det som danner den bevidsthedsforandring der skal til for at du kan blive bevidst om det som er brudt igennem.

Det er som hvis en blind stod i en verden under udvikling, en udvikling der ikke blot udviklede verden men også øjnene hos den blinde, dog øjne, der først kan se når de er fuldt dannede, og som først er fuldt dannede når verden er det, idet de følger dennes udvikling. Det som da møder den blinde, som det første efter at han

kan se, er en færdigdannet verden og altså ikke en verden under udvikling. Og selvom en seende havde fortalt den blinde, at han stod midt i en verden under udvikling, da ville han jo ikke kunne erkende dette eftersom han ikke ville kunne se den. Han ville ikke vide at den eksisterede, at en mægtig udvikling var igang, hvor end han befandt sig. Men vi så jo også at forandringen fordrede, blev affødt ud af, stilheden, der igen blev affødt ud af bevidstheden om os selv, som sluttelig var manifesteret ud af at balancepunktet havde bevæget sig henimod større symmetri. Det vil altså sige, at efter stilheden kommer forandringen og dernæst bevidstheden om denne (øjnene der ser). (Vær opmærksom på forskellen mellem bevidstheden om os selv og bevidstheden om forandringen. De er jo ikke ens idet den sidste er affødt ud af den første). Og læg da atter mærke til at først da bevidstheden om forandringen indtrådte, som det sidste i processen, opdagede du den. Men forandringen, som du opdager og bliver bevidst om er jo "blot" et manifest for den forandring der allerede er sket inden i dig (den ændrede placering af balancepunktet), og eftersom din bevidsthed ikke når dette sted i dig, da den jo dannes ud fra dette sted, da har den altså heller ikke bevidst indflydelse på det. Forandring er altså at man opdager at man allerede har forandret sig. Ligeså var det jo med den blinde, thi det første han så var en verden, der allerede havde forandret sig - og lad mig atter gentage, at det jo netop var forandringen i verden, som gjorde det muligt for den blinde at se denne, thi alene forandringen i verden omkring ham, havde dannet de øjne, der som det eneste kunne modtage og indeholde det syn som mødte ham. En forandring kan altså aldrig ske (bevidst) som følge af et opsat ideal eller en viljeshandling (jeg'ets vilje) da disse jo, i sig selv, er dannet ud fra en ikke-accept af dig selv - det endelige manifest for et usymmetrisk placeret balancepunkt. Det ville jo være som at bede den blinde skabe en verden han end ikke ved eksisterer og samtidig se den blive skabt. Den

bevidsthed, der som det eneste, ville kunne træffe en sådan beslutning, er jo ikke dannet endnu, eftersom man higer efter den forandring, der som det eneste kan danne den. Er denne bevidsthed først tilstede, da vil forandringen også være det, da den jo har dannet den, og man vil derfor ikke hige efter den. Atter engang kan jeg henvise til historien om den blinde, thi i det øjeblik han ser verdenen da har han intet ønske om at skabe den, thi den er der jo allerede. Og derfor kan vi med ret sige, at havde han på noget tidspunkt ytret ønske om denne verden, ville han på samme tidspunkt have været blind og ud af denne blindhed ville ønsket være affødt og have omhandlet noget han end ikke ville vide eksisterede, og han ville derfor ikke have haft den ringeste mulighed for at kunne realisere det.

Man kan altså sige at balancepunktets placering er et mål for vores indre uoverensstemmelse, vores indre disharmoni. Et usymmetrisk placeret balancepunkt vil altså bevirke en disharmoni, en kontrast mellem den indre harmoni og udlevelsen af denne, der igen blandt andet vil manifesterer sig i dagsbevidstheden som en kontrast mellem det indre og ydre liv. Men netop denne kontrast der altså viser sig som en opfattelse af en forskellighed mellem det indre og ydre liv er energien bag, og grundlaget for, vores fysiske liv og i særdeleshed oplevelsen af forskelligheden mellem dette og vores indre liv. Men lad os nu prøve at gå dybere ned i netop denne oplevelse for derigennem bedre at komme til at forstå hvad vi selv kan gøre for at ændre vores situation. En oplevelse af en ting kan jo ofte vare meget længere end den tid hvor tingen viser sig på det plan hvor oplevelsen hos dig igangsættes. Og det er derfor sådan, at hvis du ikke, samtidig med at de første solstråler viste sig, stadig oplevede uvejret, da ville du heller ikke kunne opleve solen. Og prøver vi at se bag om oplevelsen da ser vi, som sagt, at nogle helt grundlæggende ting spiller ind for at gøre denne mulig, kontrastprincippet og

dualiteten (jeg'et). Det at du på en gang oplever både solen og uvejret gør at du ligeledes vil opleve kontrasten mellem disse og netop via den oplevelse vil de to førstnævnte oplevelser gøres bevidste for dig. På dette tidspunkt kan da dualiteten i sit dagsbevidste domæne (jeg'et) virke (jeg'ets reaktion) på en måde der vil afstedkomme en sindstilstand, der, som sagt, vil tilfredsstille det overordnede (og inderste) formål. Prøver vi nu at fjerne os ud over dette, da vil vi få øje på noget utroligt vigtigt, thi vi vil se at i alt levende er der et evigt virkende princip, der til hver en tid, i enhver udvikling, gør sig gældende. Det lyder selvfølgelig ophøjet og ganske over vores evner at forstå, men at forstå blot en lille del af dette princip og hvordan denne del virker i vores liv er at forstå en del af os selv og at forstå en del af vores liv og situationerne som er med til at danne det. Princippet jeg taler om er at alt hvad der ønsker forandring (et mere symmetrisk balancepunkt) må nedtransformere sig selv til en vibration, der er lig vibrationen af det plan, det ønsker at udtrykke (manifesterer) sig på (i vores tilfælde - planet hvor vores dagsbevidsthed fungerer). Grunden til at nedtransformeringen overhovedet er nødvendig er, som jeg tidligere har forklaret, at der her på "vores" plan (og planet) hersker nogle forhold der gør det muligt for den indre dualitet at udtrykke sig (til os). Og vi ser jo at det faktisk er tilfældet, thi hvad var det som grundlagde en oplevelse (i vores tilfælde af solen)? Det var jo netop kontrastoplevelsen og dualiteten og hvad var det som igangsatte hele denne proces (der, som sagt, sluttede med kontrastoplevelsen, som den grundliggende faktor for oplevelsen af solen)? Det var jo din indre kontrast, din indre dualitet. Vi ser altså at kontrastoplevelsen og dualiteten (jeg'et) er vibrationsmæssige lavere udtryksformer for noget lignende i vores inderste (en kontrast, en dualitet, udsprunget af et usymmetrisk placeret balancepunkt), ja at dette ved at nedtransformere sig har jeg'et og kontrastoplevelsen som udtryksformer. Men igen ser vi noget vigtigt, nemlig at for at

dette skal tjene det overordnede formål, da må det gælde at nedtransformeringen må kunne afstedkomme en virkning som må kunne virke tilbage, helt tilbage til udgangspunktet for nedtransformeringen og der afstedkomme en virkning, hvis væsen må svare til den af førstnævnte virkning og hvor forskellen mellem disse udelukkende er vibrationsmæssig og, som sagt, ej væsensmæssig. Med andre ord er virkningen i den laveste vibration blevet optransformeret til den vibration, der var udgangspunktet for den, og har der bevirket den forandring der fra start af var det overordnede formål.

Men for at forstå hvordan vi (med vores dagsbevidsthed) helt konkret er en del af denne proces og hvordan optransformeringen forårsages af os (i forhold til vores jeg, begær, idealer osv), må vi undersøge virkningen (den laveste) mere grundigt, thi forstår vi først mere af hvordan optransformeringen virker da har vi mulighed for mere bevidst at kunne tjene vores inderste (og dermed det overordnede formål) og derved gå af den vej vi inderst inde (eller øverst oppe) ønsker at gå på. Vi har set at et usymmetrisk placeret balancepunkt afstedkom en indre dualitet, en indre kontrast og at disse i deres lavere udtryksformer udtryktes ved kontrastoplevelsen og jeg'et. Men vi så også at det, som får jeg'et til at virke netop er indholdet af kontrastoplevelsen, som jo er "styret" af balancepunktets placering. Er denne usymmetrisk vil manifestet, som før beskrevet, blive en livssituation der med sikkerhed vil få jeg'et til at reagere på en måde, der vil afstedkomme en sindstilstand hvor vi ikke accepterer os selv. Dette vil medføre et ideal, thi jeg'et er til enhver tid ophængt mellem livet, som det er, og livet, som det burde være (idealet), og dette ideal er særdeles vigtigt, thi idealet er nemlig det der får os til at handle og netop handlingen er den virkning, der optransformeres for til slut at ændre balancepunktets placering (og tilfredsstille det overordnede formål). Nu er

det jo sådan at vi har vores frie vilje (så fri som jeg'ets vilje nu kan blive) og jeg'ets ideal og vores handling er derfor yderst individuel (og kompleks). Men foretager vi en handling imod det overordnede formål da vil denne (når den optransformeres) medføre at balancepunktet bevæger sig mod større asymmetri, men da livssituationerne oprindeligt udgår derfra kan man sige at i de næste situationer vil der blive talt med kraftigere ord til os for derved bedre at få os til at forstå hvad vi inderst inde vil, thi netop vores "forkerte" handling var jo et udtryk for at vi endnu ikke forstod hvad der var den "rigtige" handling. Og når nu ikke dig selv med at sige at du godt ved hvad der er rigtigt for dig at gøre, men at du bare ikke kan gøre det, thi en ting er sikkert - at gør du det ikke, da har du endnu ikke forstået at det er rigtigt for dig at gøre - og da manglende handling også er handling er det nu blot denne som optransformeres og dermed ligger til grund for de næste livssituationer. Sålænge din overbevisning om hvad der er rigtigt for dig at gøre sidder i dit jeg da er du som den blinde i forsøg på at skabe en verden du end ikke ved eksisterer. Det eneste tidspunkt du kan sige at du ved at noget er rigtigt for dig at gøre er når du opdager at du allerede gør det, thi da er det en del af dig, hvilket det udelukkende er blevet på grund af balancepunktets ændrede placering mod større symmetri. Vid derfor at din viden og forståelse ikke sidder i dine idealer (fremsiger du for øvrigt ikke fortagne handlinger da er det jo egentlig dine idealer du udtrykker) men at din handling i forhold til dine idealer er det som vil udvikle din indre (og ydre) verden og dermed også dine øjne så du kan opnå det vi alle lever for - større indsigt. Nu har vi altså set at idealerne blev affødt ud af en sindstilstand (jeg'ets reaktion på denne) der handlede om at vi ikke accepterede os selv (manifestet for et usymmetrisk placeret balancepunkt) og vi har set at det overordnede formål er at balancepunktet vil bevæge sig mod større symmetri hvilket vil manifesterer sig som en større accept af os selv. Vi ser derfor

også, at eftersom ikke-accepten uundgåeligt vil blive reduceret vil det være ligeså med idealerne eller ihvertilfælde vores afhængighed af dem. Dette viser os yderligere at jeg'ets rolle i os vil blive reduceret (eftersom idealerne, der jo udgår fra jeg'et, er blevet det). Det vil altså sige at vores inderste dualitets laveste manifest (og udtryksform) vil i faldende grad være jeg'et og vil på et tidspunkt nå en grænse (en udviklingsgrænse) hvor jeg'et (og derved idealerne) som udtryksform ikke længere vil være aktuel. Vi vil altså efterhånden blive mere og mere istand til at lytte direkte til vores indre stemme, hvilket jo også var meningen med idealerne, der blot var det laveste manifest af denne, hvilket igen vil sige at vi bevidsthedsmæssigt har højnet vores vibration og derved taget nogle vigtige skridt på vores vej. (En anden måde at se dette på er at sammenholde det med det, som jeg omtalte foroven om det evigt virkende princip, thi vi vil da se, at har vi bevidsthedsmæssigt højnet vores vibration, da vil det være ligeså med vibrationen af det laveste manifest, det laveste udtryk, af vores indre disharmoni (der hvor forandringen ønskes). Dette giver sig ofte til udtryk som et forædlet ideal). Idealerne og vores fokusering på disse, vores handling i forhold til disse, er altså at betragte som en bro på vores vej. Ligger den foran os da er det rigtigt for os at betræde den, men ligger den bag os er det "forkert" at betræde den. Dog broen er lang og det er op til os selv, hver især, at afgøre om vores skridt er skridt frem eller "tilbage" - men uanset hvad har vi jo livet til at fortælle os det - hver gang!!

Ethvert ideal er et udtryk for os selv, hvis det virkelig befinder sig i os. Vi kan altså slå fast at et ideal ikke kan optræde i dig med mindre dets vibration er lig en i dig. Hvis ikke dette var sandt kunne de ikke blot komme indefra men også udefra og vi har jo som sagt vist at dette ikke er tilfældet eftersom ethvert ideal er manifest for balancepunktets usymmetriske placering og at netop vores handling i

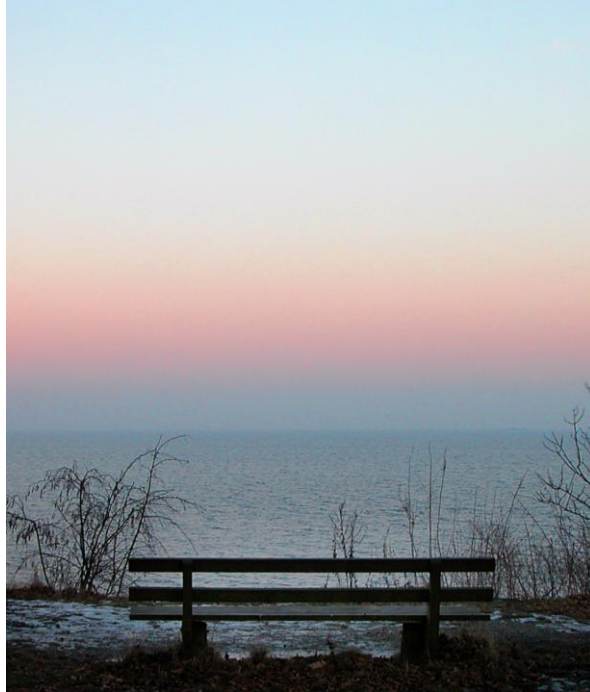
forhold til idealet vil føre balancepunktet til en position af større symmetri. Men det som er vigtigt her, er at huske på, at handlingen lige så vel kan gå ud på at du IKKE skal følge det som at du skal følge det. Begge er handlinger i forhold til idealet, ja begge er handlinger igangsat af idealet (idet ikke-handling også er handling). Det er jo sådan at i ophavet til den usymmetriske placering er der indeholdt utallige forskellige vibrationer der hver især vil give sig til udtryk i form af utallige forskellige idealer hvor handlingerne i forhold til dem kan være vidt forskellige. Man kan derfor ikke generalisere handlingerne men kun idealernes ophav og deres formål. Derfor kan vi hverken sige at det er rigtigt eller forkert at handle efter idealerne eller ikke at gøre det, thi begge dele kan være tilfældet, men derimod at det i ethvert tilfælde er rigtigt at handle i forhold til idealet men at denne handling kan være forskellig fra menneske til menneske. At forstå denne forskellighed i rigtig og forkert handlemåde mellem et andet menneske og dig selv er at forstå både dig selv og det andet menneske og at dømme et andet menneske for ikke at handle som man selv ville have gjort det, idet man glemmer det foregående, er at dømme sig selv. Et ideal kan meget vel have det formål (på det dagsbevidste niveau) at det skal vise dig din uafhængighed af det via det at du ikke efterlever det idet du indser at du ikke kan betragte idealet og dig selv - samtidig - og at det er vigtigere for dig at gøre det sidste. Denne handling vil da føre til større symmetri som igen (når denne nedtransformeres) vil bevirke en større dagsbevidsthed, manifesteret for en større indre bevidsthed og for at denne nu er mere indeholdt i dagsbevidstheden, eller sagt på en anden måde - manifesteret for at du har taget et skridt på din vej. Indsigten var i dig før idealet men ikke bevidstheden om den idet denne var formålet med idealet. Vi ser derfor at det som idealet lyder på ikke nødvendigvis bliver den forandring som vil indtræde efter at vi har handlet i forhold til det. Hvis handlingen går ud på ikke at efterleve det da

er det selvsagt tilfældet men heller ikke hvis du efterlever det behøver det at være tilfældet, thi det eneste vi kan være sikre på er handlingen (den "rigtige") vil medføre større symmetri, men hvad denne vil udtrykke sig ved, efter at den er nedtransformere, kan vi ikke udtale os om. Vi kan sige at der vil indtræffe en bevidsthedsforandring (og en forøget accept) men da heller ikke mere. Er manifestet et andet end det som idealet lød på vil man dog alligevel i alle tilfælde erfare at det netop var det som man havde brug for og at idealet derfor har udtjent sig selv. Vi ser derfor at den bevidsthed, der som det eneste, kan indse forandringen (og indeholde den) er affødt ud af dette, at vi har handlet i forhold til et ideal der, som sagt, ikke nødvendigvis er enslydende med forandringen. Det er derfor i denne sammenhæng vigtigt at indse forskellen mellem forandringen, som idealet lyder på, og forandringen som indtræffer efter handlingen i forhold til det. Man kan sige at den første er en slags lokkemad (for jeg'et), dannet alt efter vores væsen, hvis formål er at få os til at foretage en handling der vil føre til større symmetri idet dette jo, som vi allerede har set, er det overordnede formål. Men uanset om idealet er enslydende med den senere forandring da er vores bevidsthed om dets rigtighed for vores udvikling (hvis vi tænker så langt) en bevidsthed der i virkeligheden ikke på nogen måde kan indeholde og indse den forandring, som den udtaler er den rigtige i ens liv. Det skal dog lige tilføjes at jeg her generaliserer (og karikere lidt) idet vi netop ved at foretage de rigtige handlinger mere og mere kommer i kontakt med vores indre stemme (den som ved). Men før denne kontakt er total, det vil sige før balancepunktet er symmetrisk placeret, bevirkende at der ikke mere er forskel mellem vores stemme og vores indre stemme hvilket giver sig udslag i at forskelligheden er blevet til væren, en væren der uhindret omfatter alle aspekter af livet, selvfølgelig inklusiv udlevelsen af sig selv (idet der heller ikke mere er forskel mellem denne indre harmoni og udlevelsen af den), ja før dette er ind-

truffet kan vi kun sige at som vi kommer i stadig større kontakt med vores indre stemme, vores indre harmoni, vil vi blive mere og mere overbevist om hvad der er rigtigt for os at gøre, men vi vil aldrig vide det før handlingen er gjort og bevirket den positionsforandring der ved nedtransformeringen først der lader os vide om vores handling var rigtig. (Læg her mærke til den store forskel mellem viden og overbevisning). Vi vil altså, som sagt, først når vi er et med vores indre stemme vide FØR vi handler. Men denne viden vil ikke være produkt af idealer (og handling i forhold til disse) men af en væren og et symmetrisk placeret balancepunkt.

Tilslut vil jeg for at anskueliggøre nogle af alle disse mekanismer komme med et eksempel, så vi kan se hvordan de virker i praksis. Jeg vil bruge det billed som jeg startede med hvor du står og betragter en blomst og til din skuffelse opdager at dine jordiske sanser sætter den øverste grænse for dit samvær med denne. Men inden jeg gør dette er det dog vigtigt at pointere, at når sådanne ting opstilles som en fast mekanisme, en fastlagt proces, afspejler det selvfølgelig ikke den hele sandhed om hvordan det forgår, men derimod snarere det menneskelige forsøg på at forstå den. Dette er dog kun naturligt idet jeg'et behøver faste mekanismer, faste båse at putte tingene i, for at "forstå" dem. Man bør derfor ikke blokere overfor denne forenkede måde at søge forståelse på, men snarere huske på, at når jeg'ets forståelse optransformeres da brydes mekanismerne, ja da brydes båsene, og erstattes af erkendelser langt hævet over ordene, erkendelser der, som vi har set, er affødt af at balancepunktet har bevæget sig mod større symmetri (hvilket altså vil sige erkendelser, der ikke er adskilt fra dig men som derimod er en del af dig). Så lad os nu, med dette i mente, fortsætte med, som sagt, at se på føromtalte billed. Det første som er vigtigt at udforske er skuffelsen, thi netop denne fortæller en hel

del om os. Den fortæller os selvsagt at den nuværende situation ikke er fyldsgørende, hvilket kun kan blive en realitet hvis der et sted i os higes efter en anden situation. Vores ideal er altså ikke lig den situation som vi befinder os i (vibrationen af vores ideal), hvilket betyder at vores indre dualitet (balancepunktets usymmetriske placering - der hvor forandringen ønskes) har nedtransformeret sig til situationen, der via kontrastprincippet er bevidstgjort for os (for jeg'et), der sluttelig har givet anledning til (via jeg'ets reaktion) idealet, der dermed er blevet forædlet, medførende ikke-accepten (lig skuffelsen) og higenen efter en anden situation. Vi ser altså, som sagt, at vibrationen i dig er højnet til et niveau hvor jeg-idealet er forædlet til at omhandle mere end den kontakt, som du oplever. Men nu så vi jo at idealerne er hvad der får os til at handle (dette er formålet med dem idet de jo er det laveste manifest af vores indre dualitet (der dermed er blevet bevidstgjort for os), hvis forandring er det overordnede formål), og ved at handle i forhold til idealet vil denne (handling) blive optransformeret for tilslut at ændre balancepunktets placering mod større symmetri, en symmetri der vil manifestere sig som en forøget accept (utilfredshedens, uvejrets, ophør) som da vil afføde en forøget bevidsthed (om den forandring der, som sagt, allerede er sket). Dette kan sammenholdes med billedet om uvejret og solen hvor vi jo så at netop uvejrets ophør affødte solens komme. Nedtransformeringen af positionsforandringen vil altså give anledning til en bevidstheds- og samværsforandring og idealet har dermed udtjent sig selv (det overordnede formål er blevet opfyldt) og vil derfor forsvinde. Dette ses jo også ud af, at eftersom det, som det var manifest for (den gamle placering) ikke længere eksisterer, vil idealet heller ikke gøre det. En ny position er blevet til og et nyt ideal vil "dannes". Idealet er blevet forædlet og et nyt skridt kan tages.

Citater fra BALANCEPUNKTET.

"Dit ydre liv fungerer ikke uafhængigt af dit indre liv, men er et manifest af dette. Dit ydre liv er dit indre liv, blot nedtransformeret til en lavere vibration, en vibration, der som det eneste gør det muligt for dit indre liv at manifestere sig på det fysiske plan, et plan der, som det eneste (dit udviklingsniveau taget i betragtning), gør det muligt for dig at blive bevidst om netop dit indre liv. Der er altså et balancepunkt, et særdeles vigtigt balancepunkt, mellem det indre liv og det ydre liv, og det er selve nedtransformeringen".

"Dette plan kan, som det eneste, virke som manifest for den indre ubalance der eksisterer i os, og på den måde gøre os selv bevidste om hvor balancepunktet befinder sig i os".

"Jeg'et er altså ligesom dualiteten og polerne, tidsbegrænset, og når jeg'et reagerer på det ydre liv, som er affødt af det indre, vil vi i den efterfølgende sindstilstand have fået en besked fra os selv, en besked, hvis rødder løber helt ned til balancepunktet og dets placering i os".

"Vi bruger livet (på denne planet) til at udtrykke os - til os selv".

"Den usymmetriske placering er udelukkende et produkt af vores eget udviklingsniveau, af vores egen manglende viden og bevidsthed, og det er derfor dette som bliver os vist, af os selv, igennem livet på dette plan, der bruger den selv samme manglende bevidstheds manifest i os (jeg'et) som talerør".

"Man kan altså yderligere sige at jeg'et er den indre disharmonis talerør til at kunne manifestere sig på en måde så det tjener det overordnede formål".

"Det grundlæggende manifest for vores indre balancepunkts usymmetriske placering er en livssituation, der med sikkerhed vil forårsage jeg'et til at reagere på en måde, der vil medføre en sindstilstand der i sin inderste natur vil gå ud på at vi ikke accepterer os selv - sådan som vi er".

"Hver eneste gang vi er utilfreds med vores liv, er det i virkeligheden os selv vi ikke kan acceptere".

"Vores indre ubalance manifesterer sig i os, gennem livet, som en ikke accept af os selv, og vores indre balance manifesterer sig, gennem livet, i os som en accept af det vi er".

"Accepten, stilheden og bevidstheden om (og samværet med) verden omkring os, alt sammen er affødt og "dannet" ud af bevidstheden om os selv".

"Ophavet til både accepten og ikke-accepten af os selv er i alle tilfælde vores indre balancepunkt og dets placering i os, og viljen bag at dette flytter sig mod større 'symmetri' er netop viljen til større bevidsthed om os selv".

"Accepten og ikke-accepten eksisterer omkring en akse, hvis liv er afstanden imellem dem, og for hver gang de nærmer sig hinanden, da mindskes energien imellem dem og om dem, og da mindskes betydningen af dem (for os) og derved også vores afhængighed af dem, thi vid at indtil de en dag udlignes med hinanden (og den dag vil med sikkerhed komme) vil du være afhængig af begge – hvorefter vi vil vil uafhængige af begge".

"Sammenhængen mellem accepten og ikke-accepten er som sammenhængen mellem solen og uvejret, en sammenhæng der, som sagt, udelukkende har sit liv fra dette at vi endnu er på et bevidsthedsniveau hvor vi kender dem på hinanden istedet for på dem selv (da ville de nemlig være ens)".

"Forandring er altså at man opdager at man allerede har forandret sig".

"En forandring kan aldrig ske (bevidst) som følge af et opsat ideal eller en viljeshandling (jag'ets vilje), da disse jo, i sig selv, er dannet ud fra en ikke-accept af dig selv - det endelige manifest for et usymmetrisk placeret balancepunkt".

"Man kan altså sige at balancepunktets placering er et mål for vores indre uoverensstemmelse, vores indre disharmoni. Et usymmetrisk placeret balancepunkt vil altså bevirke en disharmoni, en kontrast mellem den indre harmoni og udlevelsen af denne, der igen blandt andet vil manifestere sig i dagsbevidstheden som en kontrast mellem det indre og ydre liv. Men netop denne kontrast, der altså viser sig som en opfattelse af en 'forskellighed' mellem dit indre og ydre liv, er energien bag, og grundlaget for, vores fysiske liv og i særdeleshed oplevelsen af forskelligheden mellem dette og vores indre liv".

"I alt levende er der et evigt virkende princip, der til hver en tid, i enhver udvikling, gør sig gældende: Alt hvad der ønsker forandring (et mere symmetrisk balancepunkt) må nedtransformere 'sig selv' til en vibration, der er lig vibrationen af det plan, det ønsker at udtrykke (manifesterer) sig på (i vores tilfælde - planet hvor vores dagsbevidsthed fungerer)".

"Kontrastoplevelsen og dualiteten (jeg'et) er vibrationsmæssige lavere udtryksformer for noget lignende i vores inderste (en kontrast, en dualitet, udsprunget af et usymmetrisk placeret balancepunkt), ja at dette ved at nedtransformere sig har jeg'et og kontrastoplevelsen som udtryksformer".

"Foretager vi en handling imod det overordnede formål, da vil denne (når den optransformeres) medføre at balancepunktet bevæger sig mod større asymmetri".

"Sålænge din overbevisning om hvad der er rigtigt for dig at gøre sidder i dit jeg, da er du som den blinde i forsøg på at skabe en verden du end ikke ved eksisterer".

"Det eneste tidspunkt du kan sige at du ved at noget er rigtigt for dig at gøre er når du opdager at du allerede gør det, thi da er det en del af dig, hvilket det udelukkende er blevet på grund af balancepunktets ændrede placering mod større symmetri".

"Din viden og forståelse sidder ikke i dine idealer (fremsiger du for øvrigt ikke fortagne handlinger, da er det jo egentlig dine idealer du udtrykker) men at din handling i forhold til dine idealer er det som vil udvikle din indre (og ydre) verden, og dermed også dine øjne så du kan opnå det vi alle lever for - større indsigt".

"Vores inderste dualitets laveste manifest (og udtryksform) vil i faldende grad være jeg'et, og vil på et tidspunkt nå en grænse (en udviklingsgrænse) hvor jeg'et (og derved idealerne) som udtryksform ikke længere vil være aktuel".

"Et ideal kan meget vel have det formål (på det dagsbevidste niveau) at det skal vise dig din uafhængighed af det, via det at du ikke efterlever det idet du indser at du ikke kan betragte idealet og dig selv - samtidig - og at det er vigtigere for dig at gøre det sidste".

"Det som idealet lyder på ikke nødvendigvis bliver den forandring som vil indtræde efter at vi har handlet i forhold til det".

"Idealerne, det laveste manifest af vores indre dualitet, er hvad der får os til at handle, og ved at handle i forhold til idealet vil denne (handling) blive optransformeret for tilslut at ændre balancepunktets placering mod større symmetri, en symmetri der vil manifestere sig som en forøget accept (utilfredshedens, uvejrets, ophør), som da vil afføde en forøget bevidsthed".

"Som vi kommer i stadig større kontakt med vores indre stemme, vores indre harmoni, vil vi blive mere og mere overbevist om hvad der er rigtigt for os at gøre, men vi vil aldrig vide det før handlingen er gjort og bevirket den positionsforandring (af balancepunktet) der ved nedtransformeringen først der lader os vide om vores handling var rigtig".

"Der er en forskel mellem forandringen, som idealet forudsiger, og forandringen som indtræffer efter handlingen i forhold til det. Man kan sige at idealets forandring er en slags 'lokkemad' (for jeg'et), dannet alt efter vores væsen, hvis formål er at få os til at foretage en handling, der vil føre til at balancepunktet flytter sig mod større symmetri, idet dette er det overordnede og egentlige formål".